Quelle: http://manuscripta.at/?ID=31626
Copyright: Zwettl, Zisterzienserstift

lamento luctu penitus contristetur. Idcirco paternitatem tuam obnixe postulamus, ut digneris largiri nobis alicuius martyris corpus, quatenus nostri populis abingenti merore cesset et clamore atque questus nobis et obediens possit existere. Tunc concilio facto cum romanis clericis rescripsit augusto. Que tibi libet imperator postula, sed que competunt. Valde enim inhonestum est ut suis privetur protectoribus roma, cum sit caput totius mundi. Verumtamen pro tue adipiscenda salute filie, cum gubernatione rei publice et romani apicis dignitate elegeritis quod vis exceptis Petri et Pauli corporibus, quod nequaquam potest fieri viventibus romanis et universo imperio. Tamen quid petas perspicito, ut possit impleri quod queris. Tunc hac rescriptione perlecta continuo augustus constantinopolitanis civibus vocatis per ordinem notificavit quemadmodum sibi presul romanus mandaverat. Greci autem sicut semper astuti et ad omnia callidi fuerunt, parum pendentes commertium corporis prothomartyris stephani ad comparationem beati martyris laurentii, silentes de apostolorum corporibus, scientes nescii, sapientes indocti, inestimabilem thesaurum corporis beati laurentii martyris postulare constituerunt. Quorum cogitationes evanuerunt. Quis enim cognovit sensum domini, aut quis consiliarius eius fuit? Quippe aliud illi tractabant, aliud christus agere disponebat. Clanculo quidem et callide agebant. Damus corpus martyris et levite stephani, recipimus corpus martyris et archilevite laurentii, equiparare alterum alteri possemus, sed in hoc differt quod laurentius romane sedis dignitate precellit stephanum. Qui tamen ut erant simplices atque vecordes inito consilio quod acceperunt in auribus locuti sunt, predicaverunt super tecta, scilicet gloriosi martyris laurentii corpus libera fronte poposcerunt. Quod imperator audiens romam direxit ut sanctus apostolicus constantinopolim mitteret romane ecclesie cardinales episcopos qui preciosi martyris stephani corpus e tumba scirent extrahere atque cum dignis laudibus atque iubilationibus romam veherent. Hac papa relatione recepta cardinales episcopos et presbyteros constantinopoli ~~ingre~~ ad beatissimi martyris stephani deferendum corpus ire precepit. Quibus apostolicis preceptis parentibus et iam post multa constantinopolim ingredientibus affuit imperator obviam cum uxore et patriarcha ceterisque primatibus urbis. Denique post triduum cum thuribulis aureis et thymiamate, crucibus atque lampadibus

adierunt sancti stephani corpus. O que tunc calamitas populorum, que tristicia, que lamentatio, qui fremitus, qui luctus, que dissensio, que diversitas omnium. Hinc enim populi pars non modica flebat tanti patris privatione; inde alii qui interfuerant commercio commutationis sanctorum exterius mesticiam simulantes, tanquam ad unguem iam pervenisset negotium, maxime tripudiabant interius. Tunc romani clerici cum vigiliis romano more et orationibus pernoctantes lucescente iam aurora aperuerunt sepulchrum, ex quo multa fraglantia suavissimi odoris prodiit. Ibi denique cynamomi et balsami, ibi liliorum rosarumque et violarum mirifice inundabat suavitas. Multi ibi ceci illuminati, demoniaci liberati, et claudi pristine sanitati sunt restituti, et que ibi dominus per eum et in itinere operari dignatus est non est nostre facundie evolvere per singula. Quicumque enim languidus devote supplicans adveniebat, sospitati priori reddebatur illico. Interea cum capuam perventum est, cuncti cives debito honore ac merita veneratione obviam ei honeste exierunt et devotissime sanctissimum corpus susceperunt. Ubi quoque per triduum quo ibi ad sanandos debiles retentum est, eadem miracula que superius narravimus per eum dominus ostendere dignatus est. Quicumque enim utriusque sexus veniens sanitate indigens rediit incolumis. Sed quia cives ei decenter obviaverunt eumque dignis cum ut diximus susceperunt laudibus, et capuanus archiepiscopus delationi eius interfuit, cum cardinalibus summis rogatibus ac nimiis obsecrationibus brachium eius dextrum ibi dimiserunt. Cum vero reliquum corpus pervenit romam, eorundem miraculorum virtutes non defuerunt. Tunc papa cum romanis adventu tanti patris letantes dignis venerationibus ei ut eorum mos est exierunt obviam, deferentes illud ad ecclesiam sancti petri ad vincula, que iuxta eorum dispositionem in eius nomine erat dedicanda. Sed deus omnipotens mirabiliter agens omnia, levitam ad archilevitam servans, volens utrosque simul in uno mausoleo quiescere, non permisit eum prefatam intromitti ecclesiam. Quanto magis enim conabantur intromittere, tanto magis vires amittebant. Pulsabant, cedebant undique sanctissimi corporis vectores, illi plus deficiebant. Demon autem clamabat: Frustra laboratis, quia hic sibi non datur sedes, sed apud laurentium foris extra muros urbis. Quo audito papa cum clero et populo direxerunt vehiculum cum corpore sanctissimo

140

LIOTHEK